

Ticho aneb Sen druhý

Jsem s tebou sám doma. Je večer a po večeři jsme si otevřeli láhev růžovýho vína. Já teda nemám růžový víno nijak moc rád (vlastně víno vůbec nemusím), ale to není žádný důvod, proč ho nezkusit. Třeba ho mít rád začnu. Víno hezky světélkuje ve skleničkách na dlouhý noze. Divný je, že vůbec nemluvíme. Nějak je mi ale jasný, že slova by tohle prima ticho zkazily. Mlčíme prostě proto, že komunikujeme *neverbálně*... Profesori z fakulty by asi měli radost, že jsem použil tenhle odborný výraz, ale ono to fakt asi nejde vysvětlit jinak. Někdy jsou prostě slova zbytečný. Zhasla jsi, svítí jen stojací lampa v rohu. Vidím jen tvůj profil.

V TV někdo důležitě něco důležitýho blábolí, jsou to asi zprávy. Nesledujeme to. Nevím, proč je ta bedna zapnutá, když se na ni stejně nedíváme. Venku prší a v kapkách na okně se odrážejí pouliční lampy. Je listopad nebo něco takovýho. Jsem čím dál neklidnější, vím, že tu něco nebo spíš někdo chybí, ale nemůžu si vybavit, co nebo kdo to je. Najednou mi to dojde.

„Kde je kočka?“, ptám se tě. „Už jsem jí neviděl nějak dlouho...“

Neodpovídáš...

Začínám si připadat jako blázen. Koukám po bytě a najednou i ten mi připadá nějak jinej, cizí. Nenápadně, jakoby cestou na záchod, si to všechno prohlížím, jako bych tu byl poprvé. Sakra, jsem tu poprvé, nebo jsem tu už byl? Na komodě stojí obrázek, na kterým se usmívá nějaký cizí chlap. Neptám se, protože mi to celý začíná připadat jako nějaký hodně uhozený film. Ještě divnější mi to začne bejt, když nemůžu najít ten zatracenej záchod. A přesto mi připadá, že jsem tu už někdy byl, i když to není můj byt. Tady ne, tady taky ne... Hej, asi jsem se zbláznil! A tak když najdu aspoň koupelnu, pustím naplno vodu a vymočím se do umyvadla. Zvednu oči a ... v zrcadle je ten ksicht z fotky! Já jsem někdo jiný! Já nejsem já! Ale jak se mi to mohlo stát? Jak je možný, že mi chybí kočka, kterou jsme asi nikdy neměli? Jak je možný, že nic nevím – ani kde máme hajzl? Už se zase bojím, protože si připadám jako někdo, koho sledujou.

Potichu se vrátím do pokoje. Asi ses vůbec nepohnula, vůbec jsi nezměnila polohu. Sedíš pořád v tureckým sedu a proti světlu lampy si prohlížíš víno, stejně jako když jsem odcházel.

„Víš, připadám si jako někdo jinej. Jako by mi vyměnili obličej, vůbec jsem se nepoznal...“, začíná ze mě lézt jak z chlupatý deky. Slova znějí divně. Nic. Neřekla jsi na to prostě NIC! Zamávám ti dlaní přímo před nosem, ale asi mě vůbec nevidíš. Nebo nejsem vidět. Nejsem vidět? Dopiju

skleničku a hodím ji na zem, spadne, střepy se rozletí a ty zase nic. Tak možná nejsem vidět, možná ani slyšet, ale tu skleničku snad slyšet musíš. Volám tvý jméno, křičím, co můžu, řvu jako šílenec. Nic. Neexistuju! Normálně nejsem...

A pak jsem to udělal. Sáhl jsem na tebe, sáhl jsem ti na rameno a moje ruka se dotkla tvého svetrů. Neskutečně pomalu ses ke mně otočila a já se naprosto vyděsil. Ta tvář nebyla tvoje, byla jsi někdo jinej...

Stejně pomalu, jako ses obrátila ke mně, ses obrátila zpět. Asi jsem průhlednej.